

Μετανόησε ο πάπας;

Λεόντιος Μοναχός Διονυσιάτης

«Κανένα όφελος δεν υπάρχει στους ανθρώπους με το να φέρουν μόνο το όνομα των Χριστιανών, να μην έχουν όμως έργα αγαθά. Διότι δεν τιμώνται τα αξιώματα από τον Θεό, αλλά ζητούνται έργα. Επειδή και ο Ιούδας μεταξύ των αποστόλων ήταν, και απήλαυσε ίση τιμή με τους άλλους. Αλλά επειδή αγάπησε την φιλαργυρία δέχθηκε αγχόνη· Καθώς και τώρα πολλοί φορούν ενδύματα προβάτων, αλλά μέσα τους είναι λύκοι άρπαγες».¹ Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος

Η μετάνοια, δηλ. η μεταστροφή του νου μας από τα πονηρά στα αγαθά, είναι απαραίτητη καθ' όλο το μήκος της ζωής μας, επειδή είμαστε επιρρεπείς στην αμαρτία και ατελείς ψυχικά μετά την πτώση των πρωτοπλάστων. Γι' αυτό τονίζει ο ιερός Χρυσόστομος ότι **«μετανοίας είναι ο παρών καιρός, όχι δε άνεσης»**.²

Μόνος αναμάρτητος και τέλειος από την γέννησή Του είναι ο Ιησούς Χριστός καθώς είναι συγχρόνως και Θεός, το δεύτερο πρόσωπο του ενός κατά την ουσία (ή φύση) Τριαδικού Θεού. Αυτός, ο Ιησούς, **ήλθε να καλέσει αμαρτωλούς σε μετάνοια και όχι δικαίους**, αν και αυτό το είπε έτσι ειρωνευόμενος την υπερήφανη αντίληψη των ακροατών Του ότι είναι δίκαιοι: **«Λέγει πάλι: Δεν ήλθα να καλέσω δικαίους, αλλά αμαρτωλούς σε μετάνοια. Αυτά, όμως, τα λέει προς αυτούς ειρωνευόμενος, όπως όταν λέει: Ιδού ο Αδάμ έγινε σαν ένας από εμάς»**.³ Και πάλι: **Εάν πεινάσω δεν θα σου ειπώ. Ότι όμως ουδείς δίκαιος υπήρχε επί της γης, ο (απόστολος) Παύλος το δήλωσε λέγοντας: Διότι πάντες αμάρτησαν και υστερούνται της δόξης του Θεού. Αυτό δε και εκείνους παρηγόρησε τους καλεσμένους»**.⁴ (Χρυσόστομος)

Αν και η υπερηφάνεια των ανθρώπων, περιφρονεί τη διδασκαλία περί αμαρτίας και μετανοίας, εν τούτοις, η ψυχή που αμαρτάνει ζει την άσχημη κατάσταση της έλλειψης της χάρις

¹ «Οὐδὲν ὄφελος τοῖς ἀνθρώποις, ὄνομα μόνον Χριστιανῶν ἐπιφέρεισθαι, ἔργα δὲ ἀγαθὰ μὴ κεκτημένοις· οὐ γὰρ ἀξιώματα παρὰ τῷ Θεῷ τιμῶνται, ἀλλ' ἔργα ζητοῦνται. Ἐπεὶ καὶ Ἰούδας ἐν τοῖς ἀποστόλοις ὑπῆρχε, καὶ τῆς ἴσης τιμῆς ἀπῆλαυσε μετὰ τῶν ἄλλων· ἀλλὰ φιλαργυρίαν ἀγαπήσας ἀγχόνην ἐδέξατο· ὡς καὶ ἄρτι πολλοὶ φοροῦσι προβάτων ἐνδύματα, ἀλλ' ἔσωθεν λύκοι εἰσὶν ἄρπαγες». (Χρυσόστομος «Περὶ νηστείας». Λόγος ε', τ. 60, σ. 717)

² Αγίου Ιω. του Χρυσόστομου από τις ομιλίες 1-7 για την εγρήγορση, λόγος ε', τ. 60, σ. 718)

³ Ο όφιος επαγγέλθηκε ισοθεΐα, και αυτό ειρωνεύονται τα πρόσωπα της Αγίας Τριάδας (Γεν. 3.22), διότι μετά την παρακοή οι πρωτόπλαστοι άρχισαν αντί θέωσης να υποφέρουν εκτός παραδείσου...

⁴ «...ἐπάγει πάλιν· Οὐκ ἦλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλ' ἀμαρτωλούς εἰς μετάνοιαν. Ταῦτα δὲ ειρωνευόμενος πρὸς αὐτούς λέγει, ὡς ὅταν λέγη· Ἴδου Ἀδὰμ γέγονεν ὡς εἷς ἐξ ἡμῶν· καὶ πάλιν· Ἐάν πεινάσω, οὐ μὴ σοι εἶπω. Ὅτι γὰρ οὐδείς δίκαιος ἦν ἐπὶ τῆς γῆς, Παῦλος ἐδήλωσεν εἰπών· Πάντες γὰρ ἡμαρτον, καὶ υστεροῦνται τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ. Τοῦτο δὲ καὶ ἐκείνους παρεμυθήσατο τοὺς κεκλημένους. (Ομιλίες 1-90 στο κατά Ματθαῖον Ευαγγέλιον, τ. 57, σ. 365)

του Θεού, και ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος μας εφιστά σ' αυτό την προσοχή: **«Και πρόσεχε εκείνο που λέγω: τραύμα και φάρμακο (είναι αντίστοιχα) αμαρτία και μετάνοια. Το τραύμα μεν είναι η αμαρτία, το φάρμακο η μετάνοια. Το τραύμα μεν έχει τη σαπίλα, (ενώ) το φάρμακο διακατέχει τον καθαρισμό από τη σαπίλα».**⁵

Είναι επομένως σε όλους υποχρεωτική η μετάνοια, γιατί είναι φάρμακο που δίνει ζωή. **Γιατί λοιπόν να μην είναι και στον πάπα, ή οποιονδήποτε υψηλά ιστάμενο; Μάλιστα από την περίπτωση του προφήτη και βασιλιά Δαβίδ που αμάρτησε και μετανόησε, βλέπουμε ότι η μετάνοια προσθέτει δόξα, αντί να αφαιρεί.**

Οι άνθρωποι πέφτουν σε λάθη και αμαρτάνουν ως υποκείμενοι στον διπλό πόλεμο του πονηρού, τον εσωτερικό διά των παθών, και τον εξωτερικό, που γίνεται κυρίως διά των άλλων ανθρώπων. **Οι επίσκοποι ή πάπες της Ρώμης δεν εξαιρούνται από τον κανόνα.** Υπάρχει σειρά παπών⁶ των οποίων η ηθικά διεφθαρμένη διαγωγή χαρακτήρισε την χρονική περίοδο της διοίκησής τους (από το 904 ως το 963 μ.Χ.) σαν **πορνοκρατία**. Κάποιοι άλλοι πάπες εξάλλου καταδικάστηκαν από Συνόδους ως αιρετικοί. Έτσι πχ ο πάπας Ιούλιος, αφορίστηκε από τη Σύνοδο της Σαρδικής (347), ο Ονώριος αναθεματίστηκε από την ΣΤ΄ Οικουμενική Σύνοδο, ενώ ο Γρηγόριος Θ΄ ίδρυσε την περιβόητη και αποτρόπαιη Ιερά Εξέταση.

Η μετάνοια είναι λοιπόν και για τους πάπες υποχρεωτική όσο βρίσκονται στη ζωή, διότι **«στον άδη εξομολόγηση και μετάνοια δεν υπάρχει, αλλά ο παρών καιρός ορίσθηκε για (αυτή) την εργασία, ο δε μελλοντικός για την ανταπόδοση»**,⁷ όπως μας θυμίζει ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός.

Και είναι δύο ειδών οι οφειλές των αμαρτωλών, εξηγεί ο άγιος Εφραίμ ο Σύρος στο λόγο του περί μετανοίας, αναφερόμενος σε ένα επί πλέον νόημα της παραβολής των δύο χρεωφειλετών, που ο ένας όφειλε 500 δηνάρια και ο άλλος 50. **«Πενήντα δηνάρια και πεντακόσια ο Θεός αφήνει... Δύο οφειλές των αμαρτωλών καταγράφηκαν, επειδή δύο είναι οι εντολές της αγάπης, στον Θεό και στον πλησίον. Αν αμαρτήσεις σε άνθρωπο οφείλεις πενήντα δηνάρια. Αν στον Θεό ασεβήσεις (οφείλεις) πεντακόσια».**⁸ Δηλ. οι εντολές της αγάπης είναι δύο, μία προς τον Θεό και μία προς τον πλησίον, γι' αυτό ο Κύριος είπε για δύο χρεωφειλέτες. Αυτός που αδικεί άνθρωπο χρωστάει τα πενήντα δηνάρια, ενώ αυτός που ασεβεί στον Θεό χρωστάει τα πεντακόσια.

Ο πάπας πρέπει λοιπόν να μετανοεί, όπως και κάθε άνθρωπος, για ότι ασεβές είπε ή έπραξε κατά του Θεού, και για ότι κακό είπε ή έπραξε κατά των συνανθρώπων του, όχι μόνο ως ιδιώτης, αλλά και ως υπεύθυνος του συγκεκριμένου επισκοπικού αξιώματος. Μετανοεί όμως;

Τον Μάιο του 2.001 ο πάπας Ιωάννης Παύλος 2ος, μπροστά στον αρχιεπίσκοπο Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Χριστόδουλο (193 9-2008) ζήτησε την εξής συγνώμη: **«Για όλες τις παρελθούσες και παρούσες περιστάσεις όπου οι γιοι και οι θυγατέρες της Καθολικής Εκκλησίας αμάρτησαν με πράξεις και παραλείψεις κατά των Ορθοδόξων αδελφών τους, ο Κύριος ας μας χορηγήσει τη συγχώρεση που του ζητάμε!»** Έτσι όμως **δεν ζήτησε συχώρηση από τους παθόντες Ορθοδόξους,** ούτε ανέφερε τα παραπτώματα που

⁵ «Καὶ πρόσεχε ὡς λέγω· τραῦμα καὶ φάρμακον, ἁμαρτία καὶ μετάνοια· τὸ τραῦμα μὲν ἡ ἁμαρτία, τὸ φάρμακον ἡ μετάνοια· τὸ τραῦμα μὲν τὴν σηπεδόνα ἔχει, τὸ φάρμακον τὸν καθαρισμὸν τῆς σηπεδέονος κέκτηται». (Εκλογή από διάφορες ομιλίες τ. 63, σ. 590)

⁶ Πάπας Σέργιος Γ' (904–911), Πάπας Αναστάσιος Γ' (911–913), Πάπας Λάνδων (913–914), Πάπας Ιωάννης Ι' (914–928), Πάπας Λέων ΣΤ' (928–928), Πάπας Στέφανος Ζ' (928–931), Πάπας Ιωάννης ΙΑ' (931–935) πιθανόν γιος του Πάπα Σέργιου Γ', Πάπας Λέων Ζ' (936–939), Πάπας Στέφανος Η' (939–942), Πάπας Μαρίνος Β' (942–946), Πάπας Αγαπητός Β' (946–955), Πάπας Ιωάννης ΙΒ' (955–963).

⁷ «...ἐν γὰρ τῷ ἄδη ἐξομολόγησις καὶ μετάνοια οὐχ ὑπάρχει· ἀλλ' ὁ παρὼν ὠρίσθη καιρὸς τῆς ἐργασίας, ὁ δὲ μέλλων τῆς ἀνταποδόσεως. (Ιω. Δαμασκηνού, Βίος Βαρθολαίου καὶ Ιωάσαφ).

⁸ Διαβάστε περισσότερα: 5+50=550; <http://www.imdleio.gr/diaf/2006/03-550.pdf>

χρειάζονται συγχώρηση, **ούτε δήλωσε ότι υπάρχει φταίξιμο του ίδιου του πάπα**, αλλά των «τέκνων» της εκκλησίας του!

Η ανούσια "ψευτο-εξομολόγηση" του πάπα δεν δικαιολογείται από το γεγονός ότι ήταν δημόσια. Στα πρώτα χρόνια της Εκκλησίας, οι πιστοί φώναζαν μέσα στο πλήθος τα αμαρτήματά τους και ελάμβαναν την συγχώρηση. Στις Πράξεις των Αποστόλων διαβάζουμε σχετικά: **«Πολλοί των πεπιστευκότων ήρχοντο εξομολογούμενοι και αναγγέλλοντες τας πράξεις αυτών»**. (Πράξ. 19,1 8). **Χωρίς αναγγελία των πράξεων για ποια αμαρτία θα δοθεί η συγχώρηση;** Ο πάπας Ιωάννης Παύλος 2ος όχι μόνο δεν ανάγγειλε τις αμαρτίες της "εκκλησίας" του για τις οποίες έπρεπε να ζητήσει συγχώρηση από Θεό και ανθρώπους, αλλά αντίθετα ζήτησε να τις ξεχάσουμε, λέγοντας: **«Έχουμε σαφώς ανάγκη μίας απελευθερωτικής πορείας καθάρσεως... της μνήμης!»** Όχι κάθαρσης ψυχής, αλλά μνήμης!

Σχολιάσθηκε τότε ότι ο πάπας «ξεπέρασε **χωρίς κανένα κόστος** (άρα και χωρίς μετάνοια) τις επισημάνσεις του κ. Χριστόδουλου, που αφορούσαν σημεία αιχμής στις σχέσεις Ορθοδοξίας και Ρωμαιο-καθολικισμού, όπως η **συγγνώμη για τις Σταυροφορίες** που του ζητήθηκε, **το θέμα της Ουνίας** το οποίο αποτελεί "αγκάθι" μεταξύ των δύο Εκκλησιών Ανατολής και Δύσεως, καθώς και **το Κυπριακό πρόβλημα...** Ο Ποντίφικας τα αντιπαρήλθε όλα μόνο με μία συγχώρεση εκ μέρους των Λατίνων από τον Θεό για τα όσα υπέστησαν οι Έλληνες Ορθόδοξοι μέσα στους αιώνες, από τους δυτικούς».⁹

Ο πάπας Φραγκίσκος, τον Μάιο του 2014 ζήτησε κι αυτός, από το Βατικανό όπου βρισκόταν, μια άχαρη (ψευτο) - "συγγνώμη": **«Όπως έκαναν και οι προκάτοχοί μου, ζητώ συγγνώμη για ό,τι κάναμε για να ευνοήσουμε τον διχασμό αυτό (Παπικών και Ορθοδόξων) και ζητώ από το Άγιο Πνεύμα να μας βοηθήσει να επουλώσουμε τα τραύματα που προκάλεσαμε στα αδέρφια μας**». Σαν ελάχιστα πλημμελήματα μοιάζουν κατά τα λεγόμενα του πάπα όσα προκάλεσαν τον διχασμό.

Εδώ ισχύει το Χρυσοστομικό: **«Δεν είναι αυτά μετάνοια. Εικόνα είναι της μετανοίας και σκιά μόνο, όχι μετάνοια. Γι' αυτό και πάνω σ' αυτά καλό είναι να μιλήσουμε... Τους μεν δι' αμαρτημάτων, τους δε διά μετανοίας (ο Σατανάς) οδηγεί στην απώλεια, άλλους δε με διαφορετικό τρόπο δηλ. με το να έχουν μηδενικούς καρπούς μετανοίας»**.¹⁰

Ο εκκλησιαστικός διχασμός ήταν μόνο η αφορμή για να προωθήσουν οι Φράγκικης νοοτροπίας και προέλευσης πάπες της Ρώμης ένα **κοσμικό δεσποτισμό που δεν έχει τίποτα κοινό με τον Χριστιανισμό**, παρά μόνο το όνομα. Και εξ αιτίας αυτών βλασφημείται το όνομα του Κυρίου στα έθνη, δηλ. προβάλλεται ένας Χριστός παραμορφωμένος, μέσα από τα κοσμικά και ψευδοπνευματικά συμφέροντα του παπισμού, σε όσους δεν γνωρίζουν ποια είναι η αληθινή Εκκλησία που ιδρύθηκε στη γη από τον Θεάνθρωπο Ιησού Χριστό, και νομίζουν ότι είναι αυτή των σταυροφοριών και της Ιεράς εξέτασης του πάπα της Ρώμης.

Ο Ντοστογιέφσκι θεωρεί ως **μη Χριστιανική την παπική "εκκλησία"**, διότι προσδίδει στον Χριστό τα χαρακτηριστικά του Αντιχρίστου: **«...Ο καθολικισμός είναι πίστη μη χριστιανική... Ο καθολικισμός της Ρώμης είναι χειρότερος από τον αθεϊσμό... Ο αθεϊσμός κηρύττει μονάχα το μηδέν, ο καθολικισμός, όμως, προχωρεί πιο πέρα ακόμα· κηρύττει ένα διαστρεβλωμένο Χριστό, ένα Χριστό αντίθετο του Χριστού. Κηρύττει τον Αντίχριστο»**. («Ο ηλίθιος», Δ, 1, VII).

⁹ Σχόλιο του Γ. Καλοκαιρινού στην «Καθημερινή» (6/5/2001, σ. 14)

¹⁰ «Οὐκ ἔστι ταῦτα μετάνοια· εἰκὼν ἔστι μετανοίας ταῦτα καὶ σκιά μόνον, οὐ μετάνοια. Διὸ καὶ ἐπὶ τούτων καλὸν εἰπεῖν· Σκοπεῖτε μὴ πλεονεκτηθῶμεν ὑπὸ τοῦ σατανᾶ· οὐ γὰρ αὐτοῦ τὰ νοήματα ἀγνοοῦμεν. Τοὺς μὲν γὰρ δι' ἁμαρτημάτων, τοὺς δὲ διὰ μετανοίας ἀπόλλυσι, τούτους δὲ ἐτέρω τρόπῳ πάλιν, τῷ μηδέν ἀπὸ μετανοίας ἀφεῖναι καρποῦσθαι». (Στην Β προς Κορ. επιστολή, ομιλίες 1-30, τ. 61 σ. 425)

Είναι γνωστό ότι υπάρχουν, αιώνες τώρα, σπουδαίες **δογματικές διαφορές** με τους παπικούς, και η εμμονή του πάπα σ' αυτές αποδεικνύει ότι δεν υπάρχει μετάνοια στο πρώτο και κύριο θέμα που είναι **η ορθή πίστη στον Τριαδικό Θεό**. Η εισαγωγή της προσθήκης «**και εκ του Υιού**»¹¹ (Filioque) στο Σύμβολο της Πίστεως, η **έλλειψη διάκρισης μεταξύ ουσίας και ενεργείας του Θεού και η παραδοχή μόνο κτιστών ενεργειών Του, διά των οποίων ουδείς είναι δυνατόν να αγιασθεί και σωθεί**, είναι από τα «**500 δηνάρια**» που εξακολουθεί να χρωστάει ο παπισμός για την ασέβειά του.

Μεγάλες πλάνες του παπισμού, που θίγουν την αξιοπρέπεια και ελευθερία του ανθρώπινου προσώπου και υποτιμούν την νοημοσύνη των πιστών του, οι οποίες αποτελούν και αιτία πολλών ακόμη δογματικών, εκκλησιολογικών και κοσμικού τύπου αυθαιρεσιών, είναι το «**πρωτείο**» και το «**αλάθητο**» του πάπα, που ανεβάζουν την οφειλή του στα «**550 δηνάρια**».

Το δόγμα του πρωτείου του πάπα στηρίζεται σε διαστρεβλωμένη ερμηνεία του ευαγγελικού λόγου: «**Συ είσαι Πέτρος, και πάνω σ' αυτήν την πέτρα θα οικοδομήσω την Εκκλησία Μου, και πύλες του άδη δεν θα υπερισχύσουν αυτής**» (Ματθ. 16, 18). Αυτό το είπε ο Χριστός για την ομολογία του Πέτρου ότι όντως ο Χριστός είναι «**Υιός του Θεού**», και όχι σε σχέση... με τον πάπα της Ρώμης! Σημαίνει πως η Εκκλησία την οποία ίδρυσε ο Κύριος, είναι θεμελιωμένη στην ομολογία του Πέτρου, δηλαδή πάνω στην πίστη, πως στο πρόσωπο του Χριστού, που ήταν μπροστά του σαν άνθρωπος, είναι ενωμένος ο Υιός και Λόγος του Θεού, **σε ένα πρόσωπο δύο φύσεις, ανθρώπινη και θεϊκή: «Εσύ είσαι ο Χριστός ο υιός του Θεού του ζώντος»**. (Ματθ. 16,16). Αυτό είναι το θεμέλιο της Εκκλησίας, όχι ο Απόστολος Πέτρος. Γι' αυτό και τα «**κλειδιά**» του «**δεσμύν και λύειν**», το μυστήριο δηλαδή της άφεσης των αμαρτιών, **δεν δίνεται μόνο στον Πέτρο** (Ματθ. 16, 19), **αλλά σε όλους τους Αποστόλους** (Ματθ. 18, 18). Στην Αγία Γραφή όλοι οι Απόστολοι έχουν ίση τιμή (Ματθ. 19, 28 και Αποκ. 21, 12-21). **Ανώτερη από κάθε απόστολο ξεχωριστά, και από τον Απόστολο Πέτρο, είναι η σύνοδος των αποστόλων**. (Πράξ. 8, 14). Το βλέπουμε στην αποστολική σύνοδο, όπου ο απόστολος Πέτρος δεν είναι ο αποκλειστικός ομιλητής ούτε ο εισηγητής της τελικής απόφασης, την οποία έκανε ο Ιάκωβος. (Πράξ. 15, 6-26).

Αλλά γιατί να μην ανήκουν στην Παναγία περισσότερο από τον Πέτρο τα προνόμια που άφησε ο Χριστός στην Εκκλησία; Η αντιφατικότητα των παπικών είναι προφανής μετά και την εισαγωγή από αυτούς σειράς δογμάτων που ανεβάζουν την τιμή προς την Παναγία σε σχεδόν λατρεία, με πρώτο το αυθαίρετο δόγμα της **άσπιλης σύλληψής της** (1854), που σημαίνει ότι γεννήθηκε χωρίς να βαρύνεται από προπατορικό αμάρτημα. Αυτό το δόγμα βέβαια δεν είναι σωστό,¹² και υποτιμάει τους προσωπικούς αγώνες της Παναγίας για την τελείωσή της στην αρετή.

Το πρωτείο και αλάθητο του πάπα εκτός της παρερμηνείας της Αγίας Γραφής και την παραποίηση της ιερής Παράδοσης, στηρίχθηκε και στην **πλαστογράφηση της εκκλησιαστικής ιστορίας**. Υποστηρίχθηκε ότι το πρωτείο προβλέπεται στις λεγόμενες **ψευδο-Ισιδώρειες διατάξεις** (9ος αιώνας), αγνώστου συγγραφέως, που είναι συλλογή παπικών συνοδικών κανόνων και διατάξεων στις οποίες προστέθηκαν (94 τον αριθμό) νόθα και εντέχνως παραποιημένα έγγραφα, που υποστηρίζουν τις θεοκρατικές και μοναρχικές ιδέες των παπών. Ένα από τα έγγραφα αυτά είναι η **ψευδο-Κωνσταντίνειος δωρεά**. Ότι δήθεν ο Μέγας

¹¹ Στην λειτουργία εισήχθη στις **14 Φεβρουαρίου 1014**, κατά τη στέψη του αυτοκράτορα Ερρίκου Β από τον πάπα Βενέδικτο Η. «**Η παποσύνη αποδυναμωμένη υποχωρούσε μπροστά στον καισαροπαπισμό του γερμανού αυτοκράτορα**» έγραψε ο π. Πλακίδας Deseille (Η πορεία μου στην Ορθοδοξία).

¹² Ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός γεννήθηκε εκ Πνεύματος Αγίου από την Παρθένο Μαρία. Η Παναγία όμως δεν γεννήθηκε εκ Πνεύματος Αγίου, αλλά από γονείς, τον Ιωακείμ και την Άννα, φυσιολογικά. Η μοναδική γέννηση η οποία έγινε εκ Πνεύματος Αγίου, και είναι άσπιλη, είναι η γέννηση του Κυρίου Ιησού Χριστού. Ενώ οι παπικοί υπερβάλλουν φθάνοντας σχεδόν σε «**Μαριολατρεία**», οι προτεστάντες υποτιμούν την Θεοτόκο, αν και οι Γραφές, τις οποίες λένε ότι μελετούν, γράφουν πως ο (αρχ)άγγελος της είπε: «**ευλογημένη συ εν γυναιξί (δηλ. περισσότερο από όλες τις γυναίκες)**». (Λουκ. 1,28)

Κωνσταντίνος αναχωρών από τη Δύση παρεχώρησε στον πάπα τη διοίκηση του δυτικού ρωμαϊκού κράτους, αυτοκρατορική εξουσία, αυτοκρατορικές τιμές και διάσημα, ήτοι πορφύρα, ερυθρά πέδιλα, σκήπτρα, στέμμα και το... ανάκτορο του Λατερανού.

Αυτές επομένως οι μεθοδεύσεις της τεχνητής στήριξης του πρωτείου δεν έγιναν μόνο για λόγους θρησκευτικής αίγλης του πάπα. Έγιναν για να φτιάξουν ένα ολόκληρο θεσμό διπλής εξουσίας, θρησκευτικής και κοσμικής, που θα συντηρούσε με το πρωτείο, τον διπλό απολυταρχισμό του παπισμού. Σωστά η Σύνοδος της Κωνσταντινούπολης υπό τον πατριάρχη Ιερεμία τον Γ', το 1722, θεωρεί ότι το πρωτείο του πάπα είναι πηγή όλων των αιρέσεων του Παπισμού.

Το πρωτείο ενισχύθηκε με το δόγμα για το «αλάθητο» του πάπα το 1870. Ο Ρωμαίος ποντίφηκας σύμφωνα με την Α' Σύνοδο του Βατικανού (1870) έχει «*την πλήρη και υπέρτατη εξουσία δικαιοδοσίας εφ' ολοκλήρου της Εκκλησίας*», «*το σύνολο της υπέρτατης ταύτης δυνάμεως και ισχύος*», «*δύναμη τακτική και απεριόριστη*» *επί πασών των Εκκλησιών και επί πάντων των ποιμένων, δικαιοδοσία απόλυτη και εις θέματα πίστεως και ηθών και εις θέματα πειθαρχίας και διοικήσεως της οικουμενικής Εκκλησίας*».

Ο πάπας εχρίσθη από την Α' Βατικανή Σύνοδο (1870) αλάθην και ανεξέλεγκτος διδάσκαλος «της πίστεως και των ηθών». Έτσι υπέπεσε στην μεγαλύτερη πλάνη και αίρεση, φανερή και σε ένα μικρό παιδί, αφανή (υποκριτικά όμως) στον ίδιο.

Το πρωτείο και το αλάθητο του πάπα επικυρώθηκαν και από την Β' Βατικανή Σύνοδο (1962-1965) και έτσι προσέλαβαν ακόμη μεγαλύτερη ισχύ, για να συνεχίζουν να αποτελούν τη θεμελιώδη διαστροφή του Παπισμού.

Apostolic Pilgrimage to Norway, Iceland, Finland, Denmark and Sweden
(June 1 – 10, 1989)

Αποστολικές περιοδείες ή προσκυνήματα ονομάζονται οι επισκέψεις του πάπα σε διάφορες χώρες. [Εδώ του JP II.](#)

Αποστολικές περιοδείες ή προσκυνήματα ονομάζονται οι επισκέψεις του πάπα σε διάφορες χώρες. [Εδώ του JP II.](#)

Απόστολικές περιοδείες ή προσκυνήματα ονομάζονται οι επισκέψεις του πάπα σε διάφορες χώρες. [Εδώ του JP II.](#)

επίσκεψη, το 2001, του πάπα Ιωάννη Παύλου 2ου στην Ελλάδα: «**Αναντιρρήτως, λοιπόν, ο Πάπας χρησιμοποίησε την τεράστια πολιτική-διπλωματική του ισχύ, προκειμένου να κάμψει τις ασθενείς επίσημες αντιρρήσεις της Εκκλησίας της Ελλάδος, ώστε να γίνει αποδεκτός όχι ως πολιτικός ηγέτης, αλλά ως θρησκευτικός πανηγέτης - υπερεπίσκοπος - πλανητάρχης**». Το Βατικανό δεν δρα τυχαία, διότι «**στρατηγικός στόχος του Βατικανού ήταν να επιτευχθεί η επίσκεψη στις Εκκλησίες της Ελλάδος και της Ρωσίας, που είναι δυναμικές, δεν έχουν εξάρτηση από τις κυβερνήσεις τους και εφαρμόζουν πιστά την Ορθόδοξη εκκλησιολογία**».¹³

Και από ότι παρασκησιακά προηγήθηκε της επίσκεψης του πάπα, αναφέρει ο μητρ. Δημήτριος: «**Από πλευράς Εκκλησίας της Ελλάδος απαιτήθηκε: “για να είναι μαζί ο Μακαριότατος, δεν θέλουμε να γίνει οποιαδήποτε λατρευτική εκδήλωση στο χώρο στον**

¹³ Γ. Ν. Παπαθανασόπουλου «*Ιωάννης-Παύλος Β': Τι κρύβει η επιθυμία του για επίσκεψη*», Ελεύθερος Τύπος: 26/1/2001, σ. 12.

οποίο μίλησε ο Απόστολος Παύλος στους Αθηναίους”. Παρασχέθηκε η διαβεβαίωση από τούς παπικούς: “Αυτό το υποσχόμαστε”, μαζί με την απαίτηση “Όμως δεν θέλουμε να φανεί η επίσκεψη ως ενός πολιτικού ηγέτη...”. Για να τούς ικανοποιήσουμε, τούς προτείναμε: “Όχι. Θα υπάρχει μία εικόνα του Αποστόλου Παύλου και θα διαβασθεί το απόσπασμα του λόγου του Αποστόλου των Εθνών από τις Πράξεις των Αποστόλων...”. **Λοιπόν, δεν θα ερχόταν ως απλός πολιτικός ηγέτης, αλλά (κυρίως) ως θρησκευτικός ηγέτης! Αυτό ήταν σαφές».**¹⁴

Οι απόστολοι δεν διεκδικούσαν κοσμικά μεγαλεία, όπως κάνει ο πάπας, αντίθετα υποτάσσονταν στους άρχοντες, και προέτρεπαν τους πιστούς όπως ο Πέτρος (Α΄ Πέτρ. 2, 13-15), και ο Παύλος (Ρωμ. 13, 1-4) να κάνουν το ίδιο. Αποφαινεται η Σύνοδος του 1722: «**Αν ο Πέτρος λοιπόν και οι λοιποί απόστολοι ήσαν υποταγμένοι εις τας εξουσίας τας κοσμικάς, πως αποτολμούν οι διάδοχοι του Πέτρου (παπικοί) να λέγουν, ημείς ορίζομεν μόνοι και εξουσιάζομεν και κρίνομεν τας βασιλείας του κόσμου και διαμοιράζομεν τας εξουσίας και κυβερνώμεν όχι μόνον τα εκκλησιαστικά, αλλά και τα πολιτικά; Αλλά και όσα άλλα προνόμια δίδουν σήμερα οι Παπισταί εις τον Πάπαν και με πολλήν αδιακρισίαν, φαίνεται φανερά, ότι είναι εκτός πάσης ευσεβείας και φρονήσεως υγιούς».**

Κυνηγώντας λοιπόν ο πάπας την πρωτιά στη γη, επιτυγχάνει το εντελώς αντίθετο στον πνευματικό ουρανό, δηλ. παίρνει την τελευταία θέση πνευματικά, σύμφωνα με όσα είπε ο Ιησούς Χριστός: «**εάν κάποιος θέλει να είναι πρώτος, να γίνει ο τελευταίος από όλους και να υπηρετεί όλους».** (Μαρκ. Θ-35) Και εφ’ όσον καταλύει όλες τις εντολές του Χριστού, από παλιά τις αναφερόμενες στα δόγματα, και πιο πρόσφατα στην ηθική, τότε πολύ περισσότερο ισχύει γι’ αυτόν το: «**όποιος λοιπόν δεν τηρήσει μία από τις εντολές αυτές τις ελάχιστες και διδάξει έτσι τους ανθρώπους θα κληθεί ελάχιστος στην Βασιλεία των Ουρανών».** (Ματθ. 5,19).

Του Θεού είναι η βασιλεία και η δύναμη και η δόξα αιωνίως (Ματθ. 6,13), και επομένως Αυτός έχει εξουσία επί των βασιλέων της γης (Αποκ. 1,5), και επί πάσης της κτίσεως, και μόνο αυτός είναι αλάθητος. Ουδείς έχει δικαίωμα να κλέβει την δόξα του Θεού. Ο πρώτος που κατακράτησε για τον εαυτό του την διά των «**πρωτείων**» οφειλόμενη τιμή προς τον Θεό ήταν ο **Κάϊν**: «**Εάν ο Κάϊν δεν αγαπούσε τα πρωτεία, αλλά τα παραχωρούσε στο Θεό δεν θα είχε τα δευτερεία** (δηλ. δεν θα έπαιρνε τη δεύτερη θέση μετά τον Άβελ). **Έχοντας πάλι τη δεύτερη (και τελευταία) θέση, αν άκουγε την παραίνεση του Θεού (να μην λυπείται γι’ αυτό υπερβολικά, γιατί αυτό ήταν εκ του πονηρού) δεν θα γεννούσε επώδυνα τον φόνο (του αδελφού του). Πάλι παρά τον φόνο που έκανε αν ερχόταν σε μετάνοια, όταν τον κάλεσε ο Θεός, και δεν αποκρινόταν αναίσχυντα, δεν θα υπέμενε τα μετά ταύτα δεινά».**¹⁵

Έχουμε λοιπόν τις εξής αλληλοδιάδοχες καταστάσεις:

1. Ο Κάϊν και ο Άβελ, παιδιά των πρωτοπλάστων Αδάμ και Εύας, μεγαλώνουν με διαφορετική ασχολία ο καθένας. Ο Κάϊν είναι γεωργός της γης και ο Άβελ ποιμήν προβάτων.

2. Ο Κάϊν αρέσκεται στα πρωτεία (πρωτογεννήματά του) και τα κατακρατάει αντί να τα προσφέρει θυσία στον Θεό. Ο αδελφός του Άβελ όμως προσφέρει ότι εκλεκτότερο έχει, και έτσι η θυσία του γίνεται δεκτή από τον Θεό, ενώ του Κάϊν όχι.

3. Ο Κάϊν από συνέργεια του πονηρού πέφτει σε υπερβολική λύπη και σε φθόνο προς τον αδελφό του.

¹⁴ Δημοσιεύθηκε στην “Ταυτότητα” (20/4/2001, σ. 8). Περισσότερα: <http://www.imgap.gr/file1/antipapika.html>

¹⁵ Ιωάννου του Χρυσοστόμου, στην προς Ρωμαίους επιστολή: «**Ο Κάϊν εἰ μὴ τῶν πρωτείων ἠράσθη, ἀλλὰ τῷ Θεῷ παρεχώρησε τούτων, οὐκ ἂν ἔσχε τὰ δευτερεία· τὰ δευτερεία ἔχων πάλιν, εἰ τῆς παραινέσεως ἤκουσεν, οὐκ ἂν ᾔδινε τὸν φόνον· πάλιν τὸν φόνον ἐργασάμενος, εἰ πρὸς μετάνοιαν ἤλθε, τοῦ Θεοῦ καλοῦντος αὐτὸν, καὶ μὴ ἀναισχύντως ἀπεκρίνετο, οὐκ ἂν τὰ μετὰ ταῦτα ὑπέμεινε δεινά».** (Ομιλίες 1-32, τ. 60, σ. 505).

4. Ο Θεός επεμβαίνει τον νουθετεί και τον παρηγορεί για να του διώξει τον φθόνο. Παρόλο, του λέει, που αμάρτησες λόγω κακής γνώμης, δεν σε στερώ από τα πλεονεκτήματα των πρωτοτόκων, και εσύ θα τον εξουσιάζεις.¹⁶

5. Ο Κάϊν αντί να πεισθεί από τον Θεό, καλλιεργεί την κακία του φθόνου που έβαλε ο πονηρός μέσα του, και καταλήγει να διαπράξει τον φόνο του αδελφού του.

6. Ο Θεός μετά τον φόνο τον καλεί σε μετάνοια, αλλά ο Κάϊν την αποκρούει λέγοντας ξεδιάντροπα ότι **δεν ξέρει τίποτα για τον αδελφό του!** Και εδώ φαίνεται πόσο σκοτίζεται όποιος δρα επηρεασμένος από τον πονηρό, ώστε να φτάνει να νομίζει ότι ο Θεός αγνοεί τις πράξεις μας! Και,

7. Ο Κάϊν αφήνεται να ζει πλέον μέσα στο κοσμικό πνεύμα, το οποίο ως κυριαρχούμενο από το διάβολο,¹⁷ του προκαλεί δεινά και στη ζωή αυτή και στην αιωνιότητα, διότι πέθανε αμετανόητος. Και η γη δεν του προσφέρει πλέον τα αγαθά της άφθονα, διότι μολύνθηκε από το αίμα του αδελφού του.¹⁸

Στην ιστορία του Κάϊν μπορούμε να δούμε τι μπορεί να πάθει όποιος είναι υπερήφανος και φιλοκλήμων **σε οποιαδήποτε εποχή**, γιατί ο πνευματικός νόμος είναι πάντα ο αυτός.

Και μέσα στο ίδιο το άτομο μπορούμε να δούμε να συνυπάρχουν, αντιστρατευόμενοι ο ένας τον άλλο, ο φιλόθεος Άβελ δηλ. ο εργαζόμενος την αρετή (πνευματικός) άνθρωπος, και ο Κάϊν, δηλ. το σαρκικό φρόνημα (ή ο φίλαυτος άνθρωπος). Και ο μέγας απόστολος Παύλος λέει: **«Βλέπω άλλο νόμο στα μέλη μου, αντιστρατευόμενο στον νόμο του νου μου και αιχμαλωτίζοντά με στον νόμο της αμαρτίας που είναι στα μέλη μου».** Ο άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής σχολιάζει: **«Αν φυλαγόταν ο μακάριος Άβελ και δεν έβγαινε μαζί με τον Κάϊν στο πεδίο, δηλ. στο πλάτος (ευρύτητα) της φυσικής θεωρίας πριν την απάθεια, δεν θα μπορούσε να σηκωθεί να τον σκοτώσει με δόλο ο Κάϊν, που είναι και λέγεται νόμος της σάρκας, κλέβοντάς τον από τα δεξιά κατά την εξέταση των όντων, πριν να έχει αποκτήσει τελεία έξη (της αρετής)».**¹⁹ Συνεπώς όταν ο «Άβελ» αυτοπεριορίζεται στην καθαρώς πνευματική εργασία του πριν να φθάσει στην απάθεια, ο «Κάϊν» δηλ. η φιλαυτία ή «νόμος της σάρκας» δεν μπορεί να βρει ευκαιρία να τον θανατώσει με δόλο.

Στους **εκκλησιαστικούς οργανισμούς** μπορούμε να δούμε να συμβαίνει, όπως και στα μεμονωμένα άτομα, μια ανάλογη εσωτερική πάλη για την (κατ' αλήθειαν) αρετή, με αντίπαλο και εδώ το φρόνημα της σάρκας, που την μάχεται με τη «λογική» της. Κατά την πάλη, μπορεί περιστασιακά να επικρατεί το φίλαυτο κοσμικό πνεύμα. Αλλά όπως συνέβη στην περίπτωση του Κάϊν, υπάρχει δυνατότητα μετανοίας. Έτσι πχ, αν εξετάσομε, σαν οργανισμό, την Εκκλησία της Ρώμης, θα δούμε ότι παρόλο που αυτή αγάπησε τα πρωτεία (τιμής και εξουσίας), και παρασυρμένη από τους απολίτιστους Φράγκους **έφτιαξε το 754 παπικό κράτος**, ανέκαμψε

¹⁶ Γέν. 4,7: «ουκ εάν ορθώς προσενέγκης, ορθώς δε μη διέλης, ήμαρτες; ησύχασον· προς σε η αποστροφή αυτού, και συ άρξεις αυτού». Και ο ιερός Χρυσόστομος, ομιλία στην Γένεση, λέει: «Ήμαρτες, ήσύχασον. Μή νομίσης, φησίν, ει και άπεστράφην σου τήν θυσίαν δια τήν ουκ όρθήν γνώμην, και ει τού αδελφού δώρον προσεδεξάμην δια τήν ύγιη προαίρεσιν, ότι τών πρωτείων σε άποστερω, και της άξίας τών πρωτοτόκων εκβάλλω». (Ομιλίες 1-67, τ. 53, σ. 157)

¹⁷ Ο διάβολος, είπε ο Κύριος, είναι ο "άρχων του κόσμου τούτου" (Ιω. 12,31, Ιω. 16,11) δηλ. σε όσους (όπως ο Κάϊν) έχουν στερηθεί τη χάρη του Θεού.

¹⁸ «...και νυν επικατάρατος συ από της γης, η έχανε το στόμα αυτής δέξασθαι το αίμα του αδελφού σου εκ της χειρός σου· ότε εργά την γην, και ου προσθήσει την ισχύν αυτής δούναί σοι· στένων και τρέμων έση επί της γης». (Γέν. 4, 11-12)

¹⁹ «Καί ό μακάριος τοίνυν Άβελ, ειπερ έφυλάξατο, και μή συνεξήλθε τῷ Κάϊν εν τῷ πεδίῳ· τουτέστιν εν τῷ πλάτει τῆς φυσικῆς θεωρίας· πρό τῆς άπαθείας, ουκ άν επαναστάς απέκτεινεν αυτόν μετά δόλου, κλέψας τοῖς δεξιόις κατά τήν τών όντων θεωρίαν πρό τῆς τελείας έξεως, ό τῆς σαρκός νόμος, ό Κάϊν και ών και καλούμενος». (2 εκατ. 83, Εκδόσεις Βυζάντιο. τ. 15Δ. σελ. 118)

ύστερα πνευματικά, και το 816 ο πάπας Λέων Γ΄ αρνήθηκε την καινοτομία του Filioque που είχε εισαχθεί από τους Φράγκους στο δόγμα της πίστεως.²⁰ Εκπρόσωποι, επίσης, του πάπα Ιωάννου Η΄ συμμετείχαν στην υπό του πατριάρχου αγίου Φωτίου του Μεγάλου Πανορθόδοξο Σύνοδο της Κων/πολης (879-880), όπου καταδικάστηκαν οι Φράγκικες αιρετικές δοξασίες (του Filioque και για τις άγιες εικόνες).²¹

Το σαρκικό φρόνημα ή **«ο νόμος της αμαρτίας»** κατά τον απόστολο Παύλο, είναι ένα **«σώμα θανάτου»**, που όταν κυριαρχήσει πάνω στον νου που εργάζεται **«τον νόμο του Θεού»** (Ρωμ. κεφ. 7ο), δημιουργεί ένα **ον αποκομμένο πνευματικά από τον Χριστό**, που όπως ο Ίδιος λέει για τον επίσκοπο των Σάρδεων **«έχει όνομα ότι ζει αλλά είναι νεκρός»** (Αποκ. 3,1). Φαινόταν ότι ζούσε, κινούμενος κοσμικά, ο επίσκοπος των Σάρδεων αλλά είχε, **από αμέλεια**, νεκρωθεί πνευματικά. Για τον λόγο αυτό καλείται **να έρθει σε εγρήγορση και να στηρίξει το ποίμνιό του** (όχι κοσμικά αλλά πνευματικά) για να μην πεθάνει και αυτό, δηλ. για να μην αποκλειστεί μαζί με αυτόν από την Βασιλεία των Ουρανών.²² **Δεν του καταλογίζονται όμως βία ή φόνοι, Σταυροφορίες ή Ιερά Εξέταση, όπως στον πάπα της Ρώμης.**

Η χάρη του Θεού μπορεί και τους «νεκρούς» να αναστήσει, αν δεν έχει αλλοιωθεί τόσο η προαίρεσή τους που να βλέπουν σαν καλό το κακό. Όμως, στις πανθηρσκευτικές συναθροίσεις του πάπα συμμετέχουν και **εκπρόσωποι του Βουντού, δηλ. της μαύρης μαγείας**, ενώ το 2011 προστέθηκε και ένας **εκπρόσωπος των «μη πιστών»!**²³ Έτσι ο πάπας προβάλλει ένα τόσο υποβαθμισμένο Χριστό που δεν διαφέρει των μάγων, όπως κακολογώντας οι Φαρισαίοι, έλεγαν ότι **«δεν βγάζει τα δαιμόνια (ο Χριστός) παρά διά του Βεελζεβούλ, του άρχοντος των δαιμονίων»!** (Ματθ. 12,24).

Δεν υπήρξε, επομένως, μετάνοια μέχρι τώρα στον παπισμό, αλλά αντίθετα κατακόρυφη αύξηση της πλάνης, που σημαίνει πνευματική βουτιά προς την άβυσσο, και **άνοιγμα του φρέατος των δαιμονικών πνευμάτων της Αποκάλυψης.**²⁴ Και επικρατεί επιβράβευση της κακίας, όπως στην περίπτωση του εγκληματία **Στέπινατς**, παπικού αρχιεπισκόπου του Ζάγκρεμπ, που αν και βαρύνεται με χιλιάδες φόνους Ορθοδόξων Σέρβων, **αγιοποιήθηκε από τον πάπα Ιωάννη Παύλο 2ο το 1998!**

Ο παπισμός συμπεριφέρεται σήμερα σαν να ζει, ενώ είναι πνευματικά νεκρός. Οργανώνει άχαρες διαχριστιανικές, διαθηρσκευιακές ή και πανθηρσκευτικές συγκεντρώσεις και τελετές, **οικοδομώντας όπως ο Κάϊν την παγκοσμιοποιημένη πόλη**²⁵ με βάση το κοσμικό πνεύμα του. Έτσι η Παγκοσμιοποίηση με "θηρσκευτικό" ηγέτη τον πάπα και με **«ανοικτή σε όλους Εκκλησία»**²⁶ **το πανθηρσκευτικό τερατούργημα**, προσποιείται ότι έχει κάποια χάρη, όπως

²⁰ Μάλιστα, για να διαφυλαχθεί το Σύμβολο της Πίστεως από τις φράγκικες παραποιήσεις, χάραξε το αυθεντικό κείμενο σε αργυρές πλάκες, που εντοιχίστηκαν στον ναό του Αγίου Πέτρου με την επιγραφή: **«Αυτές εγώ, ο Λέων, τις τοποθέτησα από αγάπη και για διαφύλαξη της Ορθοδόξου πίστεως».**

²¹ Το 794 (Σύνοδος της Φραγκφούρτης) οι Φράγκοι επίσκοποι, καταδικάζουν τις αποφάσεις της Ζ΄ Οικουμενικής Συνόδου (787) για την τιμητική προσκύνηση των εικόνων και το 809 (Σύνοδος του Λααχεν), προσθέτουν στο ιερό Σύμβολο της Πίστεως το Filioque. [περισσότερα](#)

²² **«Έλα σε κατάσταση εγρήγορσης και στήριξε τα λοιπά τα οποία επρόκειτο να πεθάνουν. Διότι δεν βρήκα τα έργα σου ολοκληρωμένα ενώπιον του Θεού μου (Πατρός)»** (Αποκ. Γ,2).

²³ <http://www.imdleio.gr/htm/assisi.htm#2011>

²⁴ www.imdleio.gr/apocalypse/apocalypse_d.pdf και «3 ΟΥΑΙ»: <http://www.imdleio.gr/diaf/2010/08/3ue.pdf>

²⁵ **«Και έγνω Κάϊν την γυναίκα αυτού, και συλλαβούσα έτεκε τον Ενώχ. και ην οικοδομών πόλιν και επωνόμασε την πόλιν επί τω ονόματι του υιού αυτού Ενώχ (=Χαριτωμένος)».** (Γέν. 4,17)

²⁶ **«Η (παπική) Εκκλησία πρέπει να γίνει «ένας οίκος ανοικτός σε όλους», κι όχι ένα «μικρό εκκλησίασμα» που επιμένει να επικεντρώνεται σε θέματα όπως το δόγμα, η ορθοδοξία του και ηθικά θέματα».** Δηλ. τέρμα κάθε ίχνος πνευματικότητας! (Ο πάπας Φραγκίσκος στο περιοδικό La Civiltà Cattolica. Σεπ. 2013)

και η πόλη που άρχιζε να κτίζει ο Κάϊν, που ονομάστηκε απ' αυτόν Χαριτωμένη, αν και ο ίδιος ήταν, λόγω της αμετανοησίας του, αποκομμένος από τη χάρη του Θεού και από την γη ακόμη καταραμένος.

Πρέπει και οι Ορθόδοξοι να προσέχουν τις επαφές με τον πάπα, διότι είναι επαφές με το θηρίο της Αποκάλυψης, που πείθει όλους να προσκυνήσουν τον Αντίχριστο, και διότι ακόμα και αν το αγνοούν, δεν πρέπει να προσδένονται στα εξωτερικά σχήματα ευσεβείας που απατούν. **Και ποιος είναι τέλειος και απαθής ώστε να μην απατηθεί; «Διότι υπερισχύει στους ατελείς η αισθητική προσκόλληση στα φαινόμενα σχήματα των βλεπομένων»,** κατά τον άγιο Μάξιμο τον Ομολογητή, και διότι **«όσοι μόνο στο γράμμα (τύπο) έχουν προσδέσει κατά Ιουδαϊκό τρόπο τη διάνοιά τους, στον αιώνα αυτό αναμένουν τις επαγγελίες των αφθάρτων αγαθών, αγνοούντες ποια είναι τα κατά φύσιν της ψυχής αγαθά».**²⁷ Επομένως οι για λόγους κοσμικής "ειρήνης", "αγάπης" κλπ, συμμετέχοντες σε οικουμενιστικά ή πανθρησκευτικά συνέδρια Ορθόδοξοι, στα μάτια των πιστών φαίνονται να αγνοούν πως τα αγαθά δίνονται από τον Χριστό πρώτα στις ψυχές. Και αν δεν δοθούν από Αυτόν, δεν υπάρχει ούτε κοινωνική ειρήνη ή αγάπη: **«Χωρίς Εμού δεν δύνασθε να κάνετε κανένα (καλό)»** (Ιω. 15,5), λέγει ο Κύριος. Και αν οι άλλες θρησκείες, ή ο παπισμός, ενδιαφέρονται για την ειρήνη, **ας κάνουν πρώτα δια της μετανοίας και προσέλευσης στον Χριστό το «δένδρο» τους καλό,** και μετά θα μπορούν να πάρουν και καρπό καλό! (Ματθ. 12,33)

Ο οικουμενικός πατριάρχης Αθηναγόρας (1886-1972), αν και είχε θεολογική μόρφωση από τη σχολή της Χάλκης, παρασυρμένος προφανώς και αυτός από τα εξωτερικά σχήματα ευσεβείας των παπικών, έφτασε να μην δίνει σημασία στα ορθά δόγματα τα φυλασσόμενα στην Ορθοδοξία. Υποστήριζε ότι **«δεν θεωρείται αναγκαία η εκ των προτέρων δογματική ενότης των επί μέρους Εκκλησιών. Είναι δυνατόν να ενωθούν αι Εκκλησίαι κρατούσαι ό,τι έχει εκάστη ως πίστιν και δόγμα, και ούτως ηνωμένοι να αναθέσουν εις την θεολογίαν να επιλύσει και να εναρμονίσει εν καιρώ τας δογματικές αυτών διαφοράς»!**²⁸

Ο άλογος τρόπος ένωσης παπικών και Ορθοδόξων που πρότεινε ο πατριάρχης Αθηναγόρας, όσο και κάποια άλλα μοντέλα ουνιτικού τύπου που εναλλακτικά προωθούνται, δείχνουν ότι η συσκότιση κάποιων Ορθοδόξων μπορεί να φτάσει στο σημείο να αγνοεί τη διπλή βλάβη: α) από την υποβάθμιση (αν όχι περιφρόνηση) της ευσεβείας και β) από την καλυπτόμενη από το πέπλο αθωότητας των Ορθοδόξων εξυπηρέτηση των κοσμικών συμφερόντων του παπισμού. Επί πλέον καταργείται η ανάγκη να προηγηθεί η μετάνοια όσων ενώνονται στην Εκκλησία. Αυτή αφήνεται για αργότερα... **Οπότε γιατί να μην ενωθούν όλοι οι αμετανόητοι και εχθροί του Χριστού που είναι σώμα του Αντιχρίστου... στην Εκκλησία των ευσεβών Ορθοδόξων Χριστιανών που είναι Σώμα Χριστού;**;; Αυτά τα παράλογα μπορεί να τα κάνει ο πάπας με την καινούργια **«ανοικτή εκκλησία»** του, αλλά δεν μπορούμε να τα κάνουμε οι Ορθόδοξοι.

Δεν μπορούμε να προσλάβουμε με **"αγάπη"** στην Εκκλησία του Χριστού, όσους αμετανόητα αποστρέφονται και δεν θέλουν να τηρούν τις εντολές Του, **δηλ. δεν Τον αγαπούν.** Αν ήταν αυτό δυνατόν, **τότε γιατί να μην προσλάβουμε και τον διάβολο;** Δεν μπορεί όμως να μπει η κακία, μαζί με την αρετή, στην βασιλεία των Ουρανών. Και επομένως οι αμετανόητοι δεν

²⁷ «Καλόν ἔστι πρό τῆς τελείας ἕξεως, μή ἄπτεσθαι ἡμᾶς τῆς φυσικῆς θεωρίας, ἵνα μή λόγους ἐπιζητοῦντες πνευματικούς ἐκ τῶν ὀρωμένων κτισμάτων, λάθωμεν πάθη συλλέγοντες. Πλέον γάρ ἐν τοῖς ἀτελεσί δυναστεύει πρός τήν αἴσθησιν τά φαινόμενα σχήματα τῶν ὀρωμένων, ἢ πρός τήν ψυχὴν οἱ κεκρυμμένοι τοῖς σχήμασι λόγοι τῶν γεγονότων. Οἱ μέντοι μόνω τῷ γραμματι προσδήσαντες Ἰουδαϊκῶς τήν διάνοιαν, κατά τόν αἰῶνα τοῦτον ἐκδέχονται τὰς ἐπαγγελίας τῶν ἀκηράτων ἀγαθῶν, αγνοοῦντες τά κατά φύσιν τῆς ψυχῆς ἀγαθά». (Βυζάντιο, τ. 15Δ, σ. 120)

²⁸ Περιοδ. Εκκλησία, αριθ. 12, Αθήναι 1967, σ. 326.

μπορούν να σωθούν, είτε είναι άνθρωποι όπως ο πάπας, είτε πνεύματα όπως ο διάβολος.

Έλεγε ο άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός: **«Και ο γλυκύτατος μας Ιησούς Χριστός έχυσε το αίμα του και μας εξηγόρασε από τας χείρας του διαβόλου. Τώρα δεν πρέπει και ημείς να αγαπώμεν τον Χριστόν μας; Ημείς όχι μόνον δεν τον αγαπώμεν, αλλά τον υβρίζομεν καθ' ημέραν με τας αμαρτίας οπού κάμνομεν. Αμή ποίον θέλετε να αγαπώμεν, αδελφοί μου; Να αγαπώμεν τον διάβολον, οπού μας έβγαλεν από τον παράδεισον και μας έφερεν εις τον κατηραμένον τούτον κόσμον και παθαίνομεν τόσα κακά; Και έχει προαίρεσιν ο διάβολος, αν ηδύνατο, αυτήν την ώραν να μας θανατώσει όλους και να μας βάλει εις την Κόλασιν, το έκαμνε»!** (1η διδαχή)

Και διευκρίνιζε ο άγιος Κοσμάς (+1779), στην εποχή του, για τον αντίχριστο ότι **«ο ένας είναι ο πάπας και ο έτερος αυτός οπού είναι εις το κεφάλι μας (Ισλάμ), χωρίς να ειπώ το όνομά του· το καταλαμβάνετε, μα λυπηρόν είναι να σας το ειπώ, διότι αυτοί οι αντίχριστοι είναι εις την απώλειαν, καθώς το έχουν».** (8η διδαχή)

Αν και πρέπει να δείχνομε αγάπη προς όλους τους ανθρώπους, ιδιαίτερα όσους ζητούν την ένταξή τους μέσα στην Ορθόδοξη Εκκλησία, και να τους διαφωτίζομε πάνω στις αλήθειες της πίστης μας, και να τους βοηθούμε να εισέλθουν σ' Αυτήν διά των Μυστηρίων του αγίου Βαπτίσματος και Χρίσματος, με τους αιρεσιάρχες όμως δεν ισχύει το ίδιο. **Διότι δεν έχει νόημα ένας επικοινωνιακός και ψευδο-αγαπητικός σύνδεσμός μας με τους αμετανόητους, όπως ο πάπας.**

Λέει σχετικά ο μητροπ. Δημήτριος: **«Κανείς αγαπισμός δέν αφύπνισε ούτε πρόκειται να αφυπνίσει από την εθελούσια πνευματική τύφλωση τους ταγούς της παπικής οφρύος.**

Ο Χριστός και οι Απόστολοί Του δεν θώπευαν με επικοινωνιακούς αγαπισμούς τους Φαρισαίους. Και οι Πατέρες δεν έτρεφαν ψευδαισθήσεις ως προς τις σωτηριολογικές συνέπειες των αιρέσεων.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΕΑ
THE BROTHERS OF GALILEE: PETER AND ANDREW IN THE HOLY LAND
ECUMENICAL PATRIARCH BARTHOLOMEW
CONCLUDES MEETINGS WITH POPE FRANCIS IN JERUSALEM

Γι' αυτό ποτέ δεν συμπεριφέρθηκαν με επικοινωνιακή ευκολία έναντι μιας θεσμικά παγιωμένης και αμετάθετης πλάνης. Φαντάζεσθε τον Μ. Αθανάσιο μετασυνοδικώς συνομιλούντα καί υποδεχόμενο τον Άρειο, κατά τις επίμονες πιέσεις του αυτοκράτορος; Ή τον όσιο Μάξιμο τον Ομολογητή συμβιβαζόμενο με την πολιτική του αυτοκράτορος Κώνσταντος; Ή τον όσιο Ιωάννη τον Δαμασκηνό και τους λοιπούς Ομολογητές με επικοινωνιακή συναίνεση προς την πολιτική των εικονομάχων αυτοκρατόρων και πατριαρχών;

Τα επικοινωνιακά ανοίγματα των Ορθόδοξων δείχνουν κοσμικό φρόνημα, κατά μίμηση του παπικού.

Ή (φαντάζεσθε) τον άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά

υποκύπτοντα στην άτεγκτη στάση του πατριάρχη Ιωάννου Καλέκα, του ευνοούντος τον Ακίνδυνο και καταδικάσαντα τον άγιο με ενδημούσα Σύνοδο σε περιορισμό και αποκοπή της εκκλησιαστικής κοινωνίας; Ή τον απομονωθέντα άγιο Μάρκο Εφέσου ενδοτικό στις αφόρητα εξουθενωτικές διεισδύσεις των Φραγκολατίνων και των φιλενωτικών»;²⁹

Οι Ορθόδοξοι, όπως λέει ο σεβ. μητροπολίτης Δημήτριος: **«Δεν έχουμε μίσος, αλλά ζώσα μνήμη. Ούτε διπλωματία, αλλά φόβο Θεού. Δεν υστερούμε σε αγάπη, αλλά σε υποκρισία. Δεν δαιμονοποιούμε ανθρώπους, αλλά και δεν αγγελοποιούμε τον εκπεσόντα και μη ανιστάμενον... Και διακηρύσσουμε ευθαρσώς. Δεν μας εκφράζουν τα**

²⁹ Από το site: <http://www.imgap.gr/file1/antipapika.html>

επικοινωνιακά άλματα... Και δεν αποδεχόμεθα, ούτε υποδεχόμεθα ως «Εκκλησία», τον (αμετανόητο πλέον) πάπα. Διότι δεν τον αποδέχεται η αγία και θεόπνευστη και θεοβράβευτη Παράδοσή μας».³⁰

Η «ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΩΝ». Η παρατηρούμενη διαφορά αντιλήψεων των Φραγκο-Λατίνων της Δύσης από την Ρωμιοσύνη, μέσα στην οποία βρίσκεται κάλυψη η υποκριτική μετάνοια του πάπα και η ολιγαρχική νοοτροπία του ίδιου και της αυλής του, μπορεί στη βάση της να είναι θέμα «σύγκρουσης πολιτισμών».

«Το σχίσμα μεταξύ Ανατολικής και Δυτικής Χριστιανοσύνης δεν έγινε μεταξύ Ανατολικών και Δυτικών Ρωμαίων. Στην πραγματικότητα ήταν μία διάσπαση μεταξύ των Ρωμαίων της Ανατολής και των κατακτητών των Ρωμαίων της Δύσεως», γράφει ο μακαριστός π. Ιωάννης Ρωμανίδης.³¹ Αυτοί οι βάρβαροι κατακτητές των Ρωμαίων της Δύσης, εκτός από το να πολεμούν τους Ρωμαίους προσπάθησαν να στήσουν και ένα δικό τους πολιτισμικό υπόβαθρο για να μην αισθάνονται πνευματικά υποτελείς των Ρωμαίων. Έτσι λέει επίσης ο π. Ιωάννης: **«Οι Βησιγότθοι άρχισαν να καθυποτάσσουν τους Ρωμαίους της Ισπανίας, αντικαθιστώντας τους Ρωμαίους επισκόπους με Γότθους και το 654 είχαν καταργήσει πλέον το Ρωμαϊκό Δίκαιο. Κατά τη διάρκεια του ίδιου αιώνα, ιδίως μετά το 683, οι Φράγκοι διώρισαν μαζικά Φράγκους επισκόπους και απήλλαξαν έτσι τη διοικητική μηχανή από τους Ρωμαίους αξιωματούχους».**

Πόλεμοι και επαναστάσεις αιματοκυλούσαν τη Δύση: **«Οι εξεγέρσεις των Ρωμαίων περιόρισαν την Φραγκία στα Βόρεια Βασίλεια της Αυστρασίας (Austrasia) και της Νεαστρίας (Neustria)... Έλαχε στον Κάρολο Μαρτέλο, τον Πιπίνο Γ και τον Καρλομάγνο να ανασυστήσουν την Φραγκική κυριαρχία στην Βουργουνδία, Ωβέρνη, Ακουϊτανία, Γασκωνία, Σεπτιμανία και Προβηγκία. Ο Καρλοβίγκιος Φεουδαλισμός είχε ως αιτία του την ανάγκη να προληφθεί η καταστροφή, που είχαν υποστεί οι Βησιγότθοι στην Ισπανία».**

Ο «νόμος της σάρκας» επικρατούσε τότε στους κατακτητές: **«Την εποχή του Πιπίνου του Χερεστάλ (687-715) και του Καρόλου Μαρτέλου (715-741) πολλοί από τους Φράγκους, που αντικατέστησαν Ρωμαίους επισκόπους, ήταν αξιωματικοί του στρατού, οι οποίοι, σύμφωνα με τον άγιο Βανιφάτιο, έχυναν το αίμα των Χριστιανών, όπως αυτό των Ειδωλολατρών»!** Επειδή η πολιτική των Φράγκων καθόριζε τα εκκλησιαστικά τους πράγματα, **«καταδίκασαν και τους εικονομάχους και την Ζ Οικουμενική Σύνοδο (!) (786/7) στη δική τους Σύνοδο της Φραγκφούρτης το 794, παρόντων των λεγάτων του Πάπα Αδριανού Α (771-795), του αφοσιωμένου υπερασπιστού της ορθοδόξου πρακτικής... Ο Καρλομάγνος είχε προκαλέσει επίσης την προσθήκη του Filioque στο Φραγκικό Σύμβολο, χωρίς να συμβουλευθεί τον Πάπα. Όταν ξέσπασε στην Ιερουσαλήμ η διαμάχη για την προσθήκη, ο Καρλομάγνος συνεκάλεσε τη Σύνοδο του Άαχεν και αποφάσισε ότι η προσθήκη ήταν δόγμα απαραίτητο για τη "σωτηρία". Με αυτό το τετελεσμένο γεγονός κάτω από τον μανδύα του προσπάθησε να πείσει τον πάπα Λέοντα Γ να το αποδεχθεί».**

Ο νόμος του Θεού, όμως, εκφραζόταν από τους Ρωμαίους της Δύσης: **«Ο πάπας Αδριανός είχε ήδη αφορίσει όλους εκείνους που δεν είχαν αποδεχθεί την Ζ Οικουμενική Σύνοδο. Επομένως, τυπικά οι Φράγκοι ήταν σε κατάσταση αφορισμού. Αλλά η εφαρμογή του αφορισμού θα επέσυρε επί της Παπικής Ρωμανίας και των πολιτών της την οργή του Φραγκικού Φεουδαλισμού, όπως είχε συμβεί με τους Ρωμαίους στη λοιπή Φραγκία...**

Ο (πάπας) Λέων απέρριψε το Filioque, όχι μόνο ως προσθήκη στο Σύμβολο της Πίστεως, αλλά και ως δόγμα, ισχυριζόμενος ότι οι Πατέρες το άφησαν έξω από το Σύμβολο

³⁰ Από το κείμενο-χαιρετισμό «ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗΣ ΑΥΤΟΣΥΝΕΙΔΗΣΙΑΣ» στην συγκέντρωση διαμαρτυρίας στην πλατεία Μητροπόλεως Αθηνών (2-5-2001) για την έλευση του πάπα στην Ελλάδα.

³¹ Τα αποσπάσματα είναι από: www.romanity.org/html/rom.e.04.fragkoi_romaioi_feudalismos_kai_doqma.01.htm#s2

όχι από άγνοια, αμέλεια ή αβλεψία, αλλά σκοπίμως και θεοπνεύστως. Αυτό που σαφώς αλλά με διπλωματικό τρόπο λέγει ο Λέων, είναι ότι η προσθήκη του *Filioque* στο Σύμβολο της Πίστεως είναι αίρεση!...

Εν τω μεταξύ, οι Δυτικοί Ρωμαίοι και ο Πάπας συνέχιζαν να προσεύχονται στην εκκλησία για τον αυτοκράτορά τους στην Κωνσταντινούπολη. Ακόμη και οι Ιρλανδοί προσεύχονταν για τη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία. **Όταν όμως ο αυτοκράτορας υποστήριζε μια αίρεση, σαν την Εικονομαχία, οι Δυτικοί Ρωμαίοι έπαυαν να προσεύχονται γι' αυτόν και προσεύχονταν μόνο για την Αυτοκρατορία».**

Οι Φράγκοι προσπαθούσαν να αποδείξουν αιρετικούς τους Ρωμιούς της Ανατολής, ακόμα και με αυθαιρεσίες όπως το *Filioque*, για να μεταφέρουν στον εαυτό τους το πνευματικό κύρος των Ορθοδόξων Ρωμαίων αυτοκρατόρων. **«Με την Φραγκική λογική τούτο σήμαινε, ότι, αν οι Ανατολικοί Ρωμαίοι γίνονταν αιρετικοί, αυτό θα ήταν η απόδειξη ότι είχαν αποβάλει την ρωμαϊκή τους εθνικότητα και ότι η αυτοκρατορία τους δεν ήταν πλέον η Ρωμανία. Έτσι, οι προσευχές των Δυτικών Ρωμαίων δεν θα ίσχυαν για έναν αιρετικό αυτοκράτορα των "Ελλήνων" (ειδωλολατρών), αλλά για τον Ορθόδοξο Φράγκο αυτοκράτορα των δογματικά αληθινών Ρωμαίων».**

Ο αγώνας για την ελευθερία του πνεύματος, από την υποταγή του στην πολιτική εξουσία συνεχίστηκε για ένα διάστημα. **«Μεταξύ των ετών 973-1003 και κυρίως μεταξύ του 1003-1009, οι Ρωμαίοι της Παπικής Ρωμανίας έκαναν γενναίες προσπάθειες να διατηρήσουν την ελευθερία και ανεξαρτησία τους από τον Φραγκικό φεουδαλισμό, έχοντας ή προσπαθώντας να έχουν δικούς τους Πάπες».** Αλλά από τη Σύνοδο της Σούτρης το 1046 και στο εξής **«οι Γερμανοί πάπες διορίζονταν πάλι από τους Γερμανούς αυτοκράτορες, ώσπου οι Νορμανδοί έγιναν ο αποφασιστικός παράγοντας, που επέτρεψε στους μεταρρυθμιστές Φράγκους να αποσπασουν τον παπισμό από τους Γερμανούς αυτοκρατορικούς. Ακόμη και οι Ιταλοί πάπες, όπως ο Γρηγόριος Ζ, κατάγονται από τον Φραγκικό στρατό κατοχής, που εγκαταστάθηκε στην Ιταλία την εποχή του Καρλομάγνου».**

Ο π. Ιωάννης καταλήγει: **«Τα συμπεράσματα, νομίζω, είναι σαφή. Οι πραγματικές δυνάμεις που συγκρούστηκαν, δεν ήταν τα Διατάγματα, το Κανονικό Δίκαιο και το *Filioque*, αλλά οι Ρωμαίοι και οι Φράγκοι. Οι Φράγκοι χρησιμοποίησαν την εκκλησιαστική δομή και το δόγμα, για να διατηρήσουν τα προνόμιά τους και να κρατήσουν το Ρωμαϊκό έθνος σε "νόμιμη υποτέλεια". Οι (δυτικοί) Ρωμαίοι, επίσης χρησιμοποίησαν την εκκλησιαστική δομή και το δόγμα, για να αγωνισθούν για την ελευθερία από την καταπίεση και για την ανεξαρτησία τους».**

Ουσιαστικά η σημερινή απολυταρχία και υποκριτική ευσέβεια του παπισμού, και το αντίστοιχο πνεύμα που επικρατεί στην "πολιτισμένη" Δύση που είναι ακόμα εχθρικό προς την Ελλάδα και τον πολιτισμό της, έχει τις ρίζες του στην εποχή της βαρβαρότητας των Φράγκων, η οποία **δεν στηρίχθηκε πρωταρχικά στο πνεύμα, αλλά στο «νόμο της σάρκας» των φίλαυτων ηγεμόνων τους.**

Αυτοί αγνοούσαν τον Ελληνικό πολιτισμό και τους Έλληνες πατέρες της Ορθοδοξίας.³² Νόμιζαν σπουδαιότερη τη Λατινική γλώσσα από την Ελληνική,³³ και παρόλο που

³² Οι θεολόγοι των Φράγκων στηρίχθηκαν στα συγγράμματα του ιερού Αυγουστίνου (354-420), επισκόπου Ιππώνος της Βόρειας Αφρικής. Ο ιερός Αυγουστίνος αγνοούσε την ελληνική γλώσσα και τα έργα των Ελλήνων Πατέρων, πάνω στα οποία στηρίχθηκε η θεολογία των πρώτων Οικουμενικών Συνόδων, και επομένως δεν γνώριζε τις απαντήσεις σε όλα τα δογματικά ζητήματα. Έτσι η θεολογία των Φράγκων γίνεται από ένα σημείο και μετά φιλοσοφία ξένη προς την Παράδοση της Εκκλησίας, γι' αυτό, πχ, κάνει ταύτιση ουσίας και ενεργειών στον Θεό, προσθέτει στο Σύμβολο της Πίστεως το *Filioque* χωρίς να αντιληφθεί ότι αυτό θίγει την πίστη σε ένα Θεό κλπ.

³³ Οι Φράγκοι ισχυρισμοί εκφράζονται καθαρά σ' ένα γράμμα του Αυτοκράτορα Λουδοβίκου Β (855-875) προς τον Αυτοκράτορα Βασίλειο Α (867-886) το 871. **«Έχουμε λάβει την διοίκηση της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας ένεκα της Ορθοδοξίας μας. Οι Έλληνες έχουν παύσει να είναι αυτοκράτορες των Ρωμαίων λόγω της κακοδοξίας τους(!). Όχι μόνον εγκατέλειψαν την πόλη (της Ρώμης) και την πρωτεύουσα της Αυτοκρατορίας, αλλά επιπλέον**

προσεταιρίστηκαν τα ονόματα της Ρωμανίας και της Δημοκρατίας που είχαν σε χρήση οι Ρωμαίοι, δεν μπόρεσαν να καταλάβουν την ωφέλεια που υπάρχει όταν αυτά χρησιμοποιούνται από πνεύμα αγάπης προς την Αλήθεια και όχι από αγάπη σε κοσμικά συμφέροντα.³⁴

Οι Έλληνες της Ανατολικής Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, δεν είχαν μόνο ειδωλολατρικό παρελθόν, για να αξίζουν την περιφρόνηση των Φράγκων, αλλά και πολιτισμό από τον οποίο οι Απόστολοι και οι σοφοί διδάσκαλοι της Εκκλησίας πήραν ότι πιο ωφέλιμο είχε, για να εκφράσουν κατά τον τελειότερο δυνατό τρόπο τον λόγο του Θεού. Για το σκοπό αυτό χρησιμοποιήθηκε η εύηχη³⁵ **Ελληνική γλώσσα**³⁶ που, με το συντακτικό και την μαθηματική της δομή, έχει τη δυνατότητα να ακριβολογεί στις λεπτές έννοιες των θεολογικών ζητημάτων. Αντίθετα, πχ, όπως έλεγε ο γέροντας Σωφρόνιος (+1993): **«η αγγλική γλώσσα δεν είναι κατάλληλη (άξια) για την Ορθοδοξία»**.³⁷

Οι Έλληνες βρίσκονται χιλιάδες χρόνια μπροστά από το όλο και πιο οπισθοδρομικό πνεύμα του παπισμού, όπως αποδεικνύει ο **Αριστοτέλης**, ο οποίος μιλώντας για την Δημοκρατία και κατ' επέκταση την Συνοδικότητα μέσα στην Εκκλησία έλεγε: **«Όχι ο δικαστής, ούτε ο βουλευτής, ούτε ο εκκλησιαστής είναι άρχων, αλλά το Δικαστήριο, η Βουλή και ο Δήμος»**. Αντίθετα είδαμε ότι πρόσφατα (1965) η κατάργηση της Συνοδικότητας στην παπική εκκλησία επαναβεβαιώθηκε. Η Ουνία επειδή δέχεται σαν κεφαλή της τον πάπα κληρονομεί από αυτόν την έλλειψη αληθινής συνοδικότητας μαζί με την υπόλοιπη φαυλότητα του θεσμού.

Οι Δυτικοί και από την Αναγέννηση πήραν τα στοιχεία που περισσότερο ταίριαζαν στον σάρκίνο τρόπο της σκέψης τους. Αυτό φαίνεται στην τέχνη των εκκλησιών του Βατικανού. Όσοι όμως, όπως ο Νεύτων, μελέτησαν τους αρχαίους Έλληνες φιλοσόφους πήραν από αυτούς ένα διευρυμένο τρόπο σκέψης, και προώθησαν τις επιστήμες για το καλό της ανθρωπότητας.

Ο άγιος Νεκτάριος Πενταπόλεως λέει ότι: **«Η φιλοσοφία υπήρξε και είναι κτήμα των Ελλήνων και κανένας δεν είναι δυνατόν να την αφαιρέσει από αυτούς. Με την διάδοσή της ανάμεσα στα έθνη τα προσελκύει και τους προσφέρει Ελληνικότητα, χωρίς η ίδια να χάνει ποτέ την ελληνικότητά της... Ο προορισμός της Ελληνικής φιλοσοφίας είναι η διάπλαση όλων, κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να γίνονται Έλληνες. Η Ελληνική φιλοσοφία γεννήθηκε χάριν του Χριστιανισμού και ταυτίσθηκε με αυτόν, για να εργασθεί για την σωτηρία της ανθρωπότητας. Έλληνες και φιλοσοφία είναι έννοιες αξεχώριστες. Αυτό μαρτυρεί και ο Απόστολος των εθνών Παύλος, όταν αναφέρει: «Οι Έλληνες αναζητούν με πάθος την σοφία». Γιατί ο Έλληνας είναι πραγματικά γεννημένος για να φιλοσοφεί, επειδή είναι γεννημένος για να διδάσκει την ανθρωπότητα»**.³⁸

Όσοι έχουν ολιγαρχική νοοτροπία, όπως ο πάπας, δεν αναπαύονται στο ελεύθερο Ελληνικό πνεύμα που αναζητάει την αλήθεια, και το καταδιώκουν. Βρίσκουν ενίοτε για υποστήριξή τους άτομα με Ελληνική ιθαγένεια αλλά με ανθελληνική μόρφωση. Όμως όσοι δεν έχουν Ελληνική παιδεία, δεν είναι «Έλληνες» κατά τον Ισοκράτη: **«Η λέξη Έλληνα δεν είναι τόσο ένας όρος που χαρακτηρίζει τη γέννηση, όσο τον τρόπο σκέψης, και εφαρμόζεται σε ένα κοινό πολιτισμό μάλλον, παρά σε μια κοινή καταγωγή»**.

έχουν εγκαταλείψει την Ρωμαϊκή εθνικότητα, ακόμη και την Λατινική γλώσσα. Έχουν μεταναστεύσει σε μια άλλη πρωτεύουσα και προσλάβει μια τελείως διαφορετική εθνικότητα και γλώσσα"»!

³⁴ «Οι Ρωμαίοι ονόμαζαν την αυτοκρατορία τους **Ρωμανία και Δημοκρατία** (Respublica). Οι Φράγκοι διατήρησαν αυτά τα ονόματα αποκειστικά για τις παπικές περιοχές και κυριολεκτικά καταδίκασαν το Ανατολικό τμήμα της Αυτοκρατορίας ως "**Γραικία**", λέει ο π. Ιω. Ρωμανίδης.

³⁵ Το εύηχο της γλώσσας δηλώνεται προφητικά από τον χαλκό (υλικό για καμπάνες) του αγάλματος στο όραμα του Δανιήλ, κατά τους Πατέρες, διότι από τις εκστρατείες του Μεγάλου Αλεξάνδρου διαδόθηκε παντού η Ελληνική γλώσσα. Διαδόθηκε και η φιλοσοφία, ενώ η ήδη διαδομένη ειδωλολατρία αναιρέθηκε από τον Χριστιανισμό.

³⁶ http://www.imdleio.gr/diaf/2012/2012_Gr_language.html

³⁷ «Για παράδειγμα, η λέξη person δηλώνει το ουδέτερο, οι λέξεις κατάνυξη, πραότητα δεν μπορούν να γίνουν κατανοητές», έλεγε ο γέροντας (Α25): http://www.imdleio.gr/diaf/2010/03/gSofronios_A.htm

³⁸ http://www.imdleio.gr/diaf/2012/Greek_lang-agNketarios.pdf

Επομένως η «σύγκρουση των πολιτισμών», ξεκινάει πολύ ενωρίς, και την βλέπουμε να καταγράφεται από την αρχαιότητα και όχι μόνο από την εποχή των Φράγκων, σαν δύο παρατάξεις που η μία προσπαθεί να κρατήσει ελεύθερο το πνεύμα της για να αναζητάει την αλήθεια, ενώ η άλλη από την φιλαυτία της (κυρίως) σκλαβώνεται στη δουλεία των παθών. **Εκείνον που αγνοούν και πολεμούν οι Φράγκικης νοοτροπίας Δυτικοί, είναι ο κοσμημένος με την Ελληνική γλώσσα και φιλοσοφία³⁹ Χριστιανικός πολιτισμός, ο οποίος είναι ζωντανός στην Ανατολή (Ελλάδα - Ρωσία, και όπου υπάρχουν Ρωμιοί).** Γι' αυτό, λέει ο γέροντας Σωφρόνιος (+1993), **«υπάρχει μεγάλη διαφορά μεταξύ Ανατολής και Δύσης».**

Και αυτός είναι ο λόγος που δεν μπορούν να έχουν άμεσα γνήσια Ορθόδοξα βιώματα όσοι Δυτικοί προσέρχονται στην πίστη: **«Υπάρχει μεγάλη διαφορά μεταξύ Ανατολής και Δύσεως. Ένας Δυτικός που βαπτίζεται Ορθόδοξος, θα περάσει πολλά χρόνια μέσα στην Ορθόδοξη Εκκλησία, με καθοδήγηση εμπείρου πνευματικού οδηγού για να αποκτήσει καθαρό Ορθόδοξο φρόνημα και ήθος. Μέχρι τότε δεν μπορεί και δεν πρέπει να κάνει τον διδάσκαλο σε ανθρώπους που έχουν «κόκκαλο» Ορθόδοξο, που γεννήθηκαν και μεγάλωσαν ως Ορθόδοξοι».** Αυτή η μεγάλη πολιτισμική (ουσιαστικά) διαφορά, κάνει την «ένωση των Εκκλησιών» ένα μύθο, (εκτός αν γίνει εκτός Εκκλησίας, σαν ένωση σαρκών χωρίς πνεύμα)... Συνεχίζει ο άγιος γέροντας:

«Αυτός είναι λόγος που δεν μπορεί να γίνει «ένωση των Εκκλησιών». Με τις συζητήσεις μπορεί να επέλθει μια γνωριμία, που μπορεί να βοηθήσει «πολιτικά», χωρίς όμως να βλάψει την Ορθοδοξία. Αλλά η «ένωση Εκκλησιών» είναι δύσκολη, έως αδύνατη. Όσοι ομιλούν για «ένωση Εκκλησιών» δεν γνωρίζουν ούτε την νοοτροπία των ετεροδόξων ούτε το ύψος της Ορθοδοξίας».⁴⁰ Όσοι δεν γνωρίζουν την νοοτροπία των ετεροδόξων δεν καταλαβαίνουν και το γιατί ο ισαπόστολος άγιος Κοσμάς έλεγε ότι ο πάπας είναι Αντίχριστος, και δεν θέλουν να αντιληφθούν ότι για την αμετανοησία του είναι, όπως ο διάβολος, καταραμένος. **«Αυτός θα είναι η αιτία»**⁴¹ και του Γενικού Πολέμου, διότι συμπαρασύρει στην καταστροφή κράτη και λαούς που τον εμπιστεύονται, είτε για λόγους πνευματικούς είτε για λόγους συμφεροντολογικούς, διότι είναι δικέρατος κατά την Αποκάλυψη, («το έχει δίπορτο»), επειδή προβάλλεται με διπλή εξουσία. Πάλι κατά τον γέροντα Σωφρόνιο:

«Κράτη είχαν την αξίωση να ονομάζονται «χριστιανικά», και οι λαοί αυτών έφεραν προσωπείο ευσεβείας, όμως «την δύναμιν αυτής ηρνούντο». Έζησαν και ζουν εθνικώς. Όσον και αν φαίνεται παράδοξο, ακριβώς οι χριστιανικές αυτές χώρες κρατούν επί αιώνες το μέγιστο μέρος της οικουμένης στα σιδηρά δεσμά της δουλείας: κατά τους τελευταίους δε χρόνους έχουν περικαλύψει τον κόσμο με σκοτεινό νέφος αναμονής του αποκαλυπτικού πυρός».

29 Ιουνίου / 12 Ιουλίου 2014

Αγίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου

Λεόντιος Μοναχός Διονυσιάτης

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ - ΑΘΩΣ

www.imdleio.gr

³⁹ Η Ελληνική φιλοσοφία βοήθησε στην μελέτη της αρετής και στον διαχωρισμό καλών και κακών χαρακτήρων (φιλοσόφων, πολιτικών και άλλων ανθρώπων), όπως έκανε, και ο Όμηρος με τα πρόσωπα της Ιλιάδας και της Οδύσσειας. Στην Παλαιά Διαθήκη καταγράφεται ζωηρότερα η διαφορά αρετής - κακίας, του νόμου του Θεού και του νόμου της σάρκας ή φιλαυτίας (για την οποία ξέπεσε ο Εωσφόρος), γιατί είναι εξ ολοκλήρου Θεόπνευστο βιβλίο. Να σημειωθεί ότι ο διαχωρισμός καλών - κακών άρχισε από Δημιουργίας κόσμου, επειδή οι λογικές οντότητες έχουν ελεύθερη προαίρεση.

⁴⁰ Από το «Οἶδα ἄνθρωπον ἐν Χριστῷ» σελ. 337. Και το Α17 στο: www.imdleio.gr/diaf/2010/03/gSofronios_A.pdf

⁴¹ «Τον Πάπα να καταράσθε, διότι αυτός θα είναι η αιτία». 90ή προφητεία:

www.imdleio.gr/diaf/files/proph/1_prophecies_parts/02_AgKosmas.pdf